

(Kort bemærkning).

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Jeg er naturligvis enig med hr. Bruno Jerup i, at der historisk set er lavet megen god forskning gennem mange hundrede år, men der er sandelig også lavet megen dårlig forskning. Det har ikke været det helt store problem før for nylig, hvor forskningen blev en rimelig stor klods i samfundssektoren, og derfor er vi nødt til at interessere os for, at andelen af god forskning forøges.

Det kan godt lede til meget uhensigtsmæssige tiltag. Jeg kan f.eks. nævne England, hvor man prøver at styre forskningsbevillingerne efter antallet af publicerede artikler eller andet, og det skal vi afstå fra. Vi skal i det hele taget afstå fra politisk styring, men vi er nødt til at se strengere på de traditionelle metoder til at styrke forskningens kvalitet. Det hele går ud på, at forskerne skal leve op til fagfællernes anerkendelse, og her er samspillet mellem nogle institutioner, som har rigelige basisbevillinger, nok til, at de kan prioritere selv. Og når nogle forskningsråd yderligere kan prioritere eller rettere belønne det bedste resultat, er det et godt middel til at styrke forskningens egen interne dynamik og sikre kvaliteten.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg er da enig i det, fru Sonja Mikkelsen sagde om basisbevillingerne, dialogen og overblikket, men man behøver ikke dette lovforslag for at sikre det. Forslaget er nemlig noget helt andet, det er en underlig sammenblanding af noget, som burde afskaffes, og nogle forsøg på at lave noget, som måske kunne være acceptabelt og virke i den retning, fru Sonja Mikkelsen er inde på. Hvis det er det, vi snakker om, kunne det da være, at vi hurtigt kunne ændre et par småting i lovforslaget, så det kunne tilgodeses det, som ifølge fru Sonja Mikkelsen er hovedsigtet med Socialdemokratiets politik. Det kunne da være meget godt med øgede basisbevillinger og overblik over tingene.

Og så til hr. Kjeld Rahbæk Møller på spørgsmålet om, hvorvidt der er behov for en eller anden form for styring. Jeg synes godt nok, at det, der er flest eksempler på, er dårligdomme, fordi man forsøger at lave en alt for snæver styring af forskningen. Der er masser af eksempler på, at forskerne i USA præsenterer tåbelige resultater, fordi de er nødt til at levere et eller andet hvert andet eller hvert tredje år. Jeg

husker stadig Pond og Flyers med deres kolde fusion. Dem har vi heldigvis ikke hørt mere til, de er væk, men det er altså sådan noget, der kommer ud af, at man kører med alt for snævre rammer for forskningen.

Forskningen skal have luft, man skal have tillid til den, og så skal man selvfølgelig gå ind i en dialog fra samfundets side. Man skal selvfølgelig have nogle ideer om, hvad det vil være godt at investere ekstra tid i, men man skal ikke gribe ind og styre projekterne. Folk, der ikke ved noget om emnet, skal ikke styre deres projekter og godkende dem og sortere nogen fra, som de ikke har forstand på.

Addi Andersen (CD):

Lovforslaget om en tredelt rådgivningsstruktur skal sammen med udarbejdelsen af en samlet national forskningsstrategi være med til at sikre, at vi får mest muligt ud af forskningsindsatsen i Danmark. Det sker bl.a. med baggrund i anbefalinger fra det analysearbejde i OECD, der blev iværksat af den første minister for forskning.

Det er jo ikke fordi det har manglet på kritik fra forskningsverdenen, men jeg vil tillade mig at hævde, at det er en kritik, der enten mere eller mindre er gået galt i byen, eller som konkret er gået i rette med enkeltparagraffer uden i øvrigt at anfægte det grundlæggende sigte og indhold.

Et af de anførte kritikpunkter var, hvorvidt rådernes medlemmer skulle afgå ved valg. Det skal de ikke, og CD er helt enig i den ændring af forslaget, som forskningsministeren var lydhør over for at foretage.

Ministeren hørte også efter kritikken med hensyn til Folketingets og andre ministeriers rådgivningsmuligheder. For både Danmarks Forskningsråd og de statslige forskningsråd gælder, at det står klart i lovteksten, for det første at rådgivning sker efter anmodning eller på eget initiativ, og for det andet at Folketinget og enhver minister kan indhente rådgivning. Antallet af de statslige forskningsråd er ikke nedbragt til tre som oprindeligt foreslået; ifølge forslaget bliver der nu fire.

Ministeren har været imødekommende, og der bliver ingen sammenlægning af humaniora og samfundsvidenskab. Det skal jeg ikke sige noget imod, men til gengæld kender enhver jo også til systemernes træghed, og hensynet til egne velerhvervede rettigheder opgiver man ikke uden sværds slag ved det første det bedste pust i nakken.